

ки и гөрды кулы които десетъ години плашахъ сичката съединена противъ нея Грыція. Колкото Минерва превъсхожда по мѣдростта Марса, толкози благоразумното и предусмотрителното мѣжество превъсхожда распалената и дѣрзка храбрость. Нека проче наченемъ да издирямы обстоятелствата на тѣзи война която ще предприемемъ. Азъ не са плашъ отъ никоя опасностъ; но мысліжъ, о Идомене, че найпърво вѣй сте длѣжни да ни обѣсните ако вашата война е праведна; посль, противъ кого я подигате, и найподиръ, кои сѫ вашитъ силы за да може да са ожида добра сполучка.“

Идоменей му отговори: „Когато додохмы на този брѣгъ, ный намѣрихмы тука народъ дивъ който са скиташе по лѣсовете, живѣяще отъ ловъ, и отъ плодовете които самы дѣрветата раждатъ. Тѣзи народы, наречаны Мандурійци еа почудихъ като видѣхъ нашытъ кораби и нашытъ оржкія: тѣ са отеглихъ въ горытѣ. Но понеже нашытъ войни бѣхъ любопытни да разгледатъ страната и да полувижтъ сѣрни, тѣ са срѣшихъ съ тѣзи дивы бѣжанцы. Тогази главатаритѣ па тѣзи дивы имъ рекохъ: „Ный оставихмы прѣятното крайморие, което устѣпихмы вамъ, за нась останхъ непристѣпни тѣ само горы; праведно е проче да ны оставите поне въ тѣхъ мирни и свободни. Вѣй са намѣрвате тука прѣстнижти и послабы отъ нась, и на рѣката ни е да вы исколимъ синцови, и да укрѣймы даже отъ другаритѣ ви съко извѣстіе за бѣдствіята ви; но ный не искамы да потопявамы рѣцѣтѣ си въ кръвята на онѣзи които сѫ тоже человѣци какъто нась. Идете си проче, и помнете че длѣжите живота си на нашытъ человѣкољбивы чувства. Не забравяйте никога, че ете зели уроцъ на умѣренността и на великодушіето отъ народъ който вѣй наречате дивъ и грубъ.“

„Онѣзи отъ нашытъ, които бѣхъ пустинjти съ този начинъ отъ тѣзи варвары, вѣрнхъ са въ стапа и разказахъ приключенїето си. Нашытъ войни са смутнихъ; тѣ помыслихъ за срамъ да гледать че Критяни длѣжжтъ живота си на една чета бѣглеци, които оприличавахъ повече на мечкы, отъ колкото на человѣци: тѣ отидохъ на ловъ въ поголѣмо число отъ първѣтъ, обрѣжени съ сѣкакви оржкія. Тѣ незабавно срѣшихъ